

Tian Šanis,
Karakolo rajonas,
2003.07.30 – 2003.08.30
Dienoraštis

Dalyviai:

Vadas: **Paulius Jakutavičius** (Šefas skrenda lėktuvu)

Čiombė: **Agnė Matonytė** (mėgsta skaičiuoti)

Finansininkas: **Jonas Guzaitis** (domisi pinigų keityklomis)

Remontininkas: **Vaidotas Pečkys** (nešiojasi 5 metrus „čekiškos“ tasmos)

Medikė: **Elena Urbonaitė** (pradeda suvokti šiuolaikinės medicinos svarbą ir atsakinga už metraštį)

2003.07.30

Kelionę pradėjom keturiese: Agnė, Jonas, Vaidotas ir aš. Trečiadienį, t.y. liepos 30 d. Autobusu išvykom į Maskvą. Autobuse šalia mūsų sėdėjo 3 vandenininkai – medikai. Jauna moteris – lėlės išvaizda. Šnekus ligoninės skyriaus vedėjas ir iš Amerikos grįžęs jo buvęs grupiokas. Norėdamas atsilenkti kėdę „amerikietis“ susižeidė vidurinį pirštą. Truputį paaimanavęs išsitraukė fotoaparataž ir pradėjo pozuoti. Įamžino savo pirštelį iš visų pusių. Galiausiai išsitraukė kameraž ir nusifilmavo. Vaizdelis tikrai komiškas.

Privažiavus Latvijos sieną pamatėm fūros vairuotoją – su šortukais ir klumpėm. Pasigirdo komentarai apie jį: iki pusės vyras – nuo kitos pusės moteris. Vėlai pamatėm latvių pasienietį, kuris artėjo link mūsų autobuso erelio eiseną ir žirgo galva (čia ligoninės skyriaus vedėjo komentaras). Kelionė iki Maskvos neprailgo. Apie 6 val. Ryto jau buvom brangiausiaiam Europos

mieste. Tik įvažiuavus į miestą mus pasitiko neseniai pastatyti dangoraižiai. Taigi ankstų ketvirtadienio rytą atsidūrėm milijoniniame mieste, kur pažvelgsi – ten žmonės. Išlipę iš autobuso savo kuprines numetėm po parduotuvės stogeliu, ant kurio buvo pritūpę daugybė balandžių, visa laimė, kad neapšiko. Rublių neturim, o keityklos dar nedirba. Pinigus pasikeitėm pas vieną gatvės pardavėją. Nusipirkom metro bilietus ir pradėjo didįjį bastymąsi po Maskvą. Iš pradžių pasidėjom daiktus stoties saugykloj, po to ieškojom žemėlapiu. Vėliau visą dieną trankėmės po Maskvos miestą. Iš vienos metro stoties į kitą, iš vienos parduotuvės į kitą, Einu stačiom akim, o akyse mirażas, tualetas, tualetas, tualetas – žolytė, žolytė, žolytė – netoli raudonosios aikštės. Einu sukandus dantis, skauda viską, kažkas panašaus į inkstų uždegimą. Galiausiai pratrūkstu – apsižliumbiu, žinau, kad ašaros skausmo nenumalšins. Nueinu į vaistinę ir nusiperku antibiotikų. Su pasišlykštėjimu juos išgeriu. Vėl einam ir einam. Jau vakaras, prisėdam ant žolytės, netoli raudonosios aikštės ir pradėdam valgyti. Greitai mus pastebi vietiniai raiteliai – Maskvos policininkai. Jie pareiškia, kad šioje vietoje valgyti neleidžiama. Nesiginčijam su jais, pasitraukiam iš nevalgymo zonos ir kitur baigiam savo kuklią vakarienę. Grįžtam į stotį, užsidedam kuprines ir laukiam traukinio. Išgirdę kelio numerį pamatom didžiulę minią mažų siauraakių bėgančių į traukinį, kuriuo mes važiuosime. Įlipam į vagoną, mūsų vietas užėmę pliauskos. Pradžioje jie dar naglai bando tvirtinti, kad tai jų vietos, bet išgąsdinti mūsų didelių kuprinių, tyliai pasitraukia. Taigi, pradėjome kelionę į Aziją...

Elena

2003.08.01

Trečioji kelionės diena.

Pabudome apie 11 valandą. Po vakarykščio lakstymo Maskvoje visi buvom gerokai išvargę, bet naktį gerai pailsėjom. Papusryčiavę tyrinėjom mūsų naują gyvenamą aplinką. Stebiu pliauskas vagono užkulisuose slepiančius kontrabandinius separatorius, žiūrim pro langą į praslenkančius Rusijos miestelius ir kalbam apie mūsų laukiančius sunkumus, kai įvažiuosim į Kazachiją ☺ Kol kas viskas gerai: nieks nesikėsina į mūsų vietas, nieks nebando mūsų apvogti, su kaimynais gerai sutariam. Po pietų Agnė pradeda sudarinėti mūsų kelionės meniu, o likusieji užsiima kas kuo. Vakare privažiuojam Samarą. Visus nustebina naujas sotes pastatas, pastatytas iš gelžbetonio ir stiklo. Čia nusiperkam bambalį alaus „Miodavoje“ ir po vakarienės pasidarom lietuvišką vakaronę.

Jonas

2003.08.02

Kiekvienas rytas išsivynioja ir nustebina savais navarotais. Rusų bobikės mėgino šamanauti, įsiskverbti į mūsų sapnus, užvaldyti mintis. Pūšistyjie platki neveikė magiškai. Bobikės bėgiojo po pora vagonų giedodamos skarelių serenadas. Nesuviliojo. Naktį pravežė per sieną. Baisieji žmogeliukai pasirodę ne tokie jau atgrasūs. Visai mieli ;] Miego dar norėjosi. Todėl dar miegojom. Sukirtom bulvių košės su salotom, apsivalgėm lietuviškų gėrybių, nes babcės kol kas vaikštinėjo su visai neegzotiškomis gėrybėmis.

Ir vis dėlto, traukinyje vėsoka, tad panikės įsigijo verbliūdinius pašiltinamuosius antinkščius ir antkelius. Nušalo man kojos, tad kojinės ir kupranugario vilnos man labai patiko. Pietums tingėjom maišyti patiekalą koki, tad užvalgėm lašiakų ir viskas susitvarkė. Vakarienės nutarėme taip pat „nevalgyti“

Visą dieną pro langą plaukė stepė, kupranugarių grupelės, kur ne kur ant asiliuko nustraksėdavo kaubojus. Tolumoje galvijų bandos vaikė piemenis ant arklių. Tik paveikslėliuose matyti peizažai gyvai atgyja mano paties „atmintyje“.

Azijietiško turgaus gausmas plaukia ausin, kai traukinys sustoja. Faktas, kad jis skiriasi nuo lietuviškojo. Ir sazano rūkyto radom ir koldūnus su balandėliais išiuoti norėjo. Hmm...Jonas nepasidavė, nepirko, laukėm pasirodančių arbūzų ir dynių. Išgėrėm daug mineralinio. Čia Jonas pirko. Mūsų kolegės nusprendė, kad visa, kas apibūdina žmogų vadinamą pirkliu, labai tiktų ir Jonui.

Elena negali atsistebėti RUSHDIE kalbos įmantrumis. Epifanija yra geriausia.

Buvom padarę darbščiųjų rankų fabriką. Kas siuvo kompresmaišius, kas tik šiaip siuvo. Buvo gerai. Tiesa, pliauskos prie mūsų kažkaip nelimpa. Tad ir atsimušinėti tenka nedaug. Tik kartais. Gerai čia.

Vaidotas

2003.08.03

Diena prasidėjo labai anksti – 6 val. ryto. Kažkodėl visiems nesimiegojo, o gal prikėlė prekyautojų riksmas, nuo vidurnakčio besitęsiantys – „puchovnyjie platki“ arba „pivo, vodka, mineralka“

Ilgas poilsis su valgio pertraukomis. Jonas žinoma stotyse nepraleisdavo progos ir vis ką nors nupirkdavo – jis gi mūsų pinigų turėtojas. Turėjom svečių – prie mūsų prisėdo vietinė moteriškė su mergaite. Bet jos labai kuklios ir nedrąšios. O mes pabuvom geručiais, pavaišinom lietuviška duona, kurios jautėm perteklių. Elena keistai valgo lašinius, jau gal antrą kartą išsprūdo jai frazė – „tai kad daugiau nėra ką valgyti“. Karštis po truputį veržiasi į traukinį, todėl visi apsnūde, prakaituoja. Vakarop pralinksmino bobutė. Girdim eina su tašėmis ir rėkia „py-pyp, py-pyyp“. Pasirodo ji sakė „kifyyr“siūlydama pirkti. Vakaras buvo ilgas. Laukėm akimirkos, kada reikės išlipti vidury nakties. Prasidėjo diskusijos kur geriau aspisitoti išlipus. Neseniai įsigytas draugelis Aleksejus, gyvenantis Biškeke (daktaras) daug naudingos informacijos perdavė. Nupasakojo ir nuvedė į tikrai gerą „skylę“ visai šalia stoties, kur naktis žmogui kainuoja apie 5 Lt.. Yra ir dušas, tualetai...gavom penkiavietį kambarį – ohoho kokį !!! Patį geriausią visoje „gostinicoje“. Visas „išmuštas“žaliu tamsiu zomšu, spyruoklinės lovos ir veidrodis per visą sieną nuo pat grindų. Anot Elenos – tikras „seksodromas“. Mums jis labai tiko. Nė nepajautėm kaip nulūžom, kas lovos, kas ant žemės.

Agnė

2003.08.04

Taigi, mes jau Biškeke. Atskėlėm 12 val. žaliame viešbučio kambaryje. Jonas su Vaidu nuėjo bilietų pirkti, o aš su Agne pasinaudojom viešbučio teikiamais malonumais – nuėjom į dušą, išvirėm grikių košės. Po ilgos kelionės traukiniu tai tikra palaima.

Grįžus Vaidui ir Jonui užėjom pasidairyti po Biškeką – dynių, arbūzų, riešutų ir visokių kitokių gėrybių miestą. Prie mūsų dar prisijungė ir Dila – vietinė Kirgizė, Ji parodė mums miesto centrą ir nuvedė į turgų. Miestas išpūdingas: plačios gatvės, fontanai, daugybė medžių, banguojantys daugiaaukščiai su venecijietiško tipo langais- eini gatve ir jauties kaip Azijos gyvenimas pamažu ir tave traukia į savo pasaulį.

Bandom pereiti gatvę. Mašinių daugybė, vairuotojams pėsčiųjų perėja nieko nereikia. Prasibrovę pro gausybę mašinių patekome į turgų – tikrą dynių, persikų, riešutų, arbūzų karalystę. Mums, lietuviams, čia tikras rojus. Akys raibsta, nežinom ką pirkti. Ilgai vaikščiojam po turgų, kol galiausiai išsirenkam viską ko reikia. Pradeda lyti. Oro temperatūra apie 180 C, einu klausiu savęs kurgi tas pažadėtas Biškeko karštis, ta visų turistų gerai pažįstama kaitra. Nieko panašaus nepatiriam.

Taigi, palikę turgų sėdam į vietinį mikroautobusą, sumokam po 5 somus ir patraukiam į viešbutį. Išlipam prie sankryžos ir pėsčiomis grįžtam į žaliąjį kambarį. Pilvo balių pabaigiam dynės valgymu. Pradedam krauti kuprines. Užtrunkame ilgai. Apie 12 val. nakties. Vaidas išsitraukia bachilus ir pradeda siūti raištelius. Liaudis sukyla prieš tokį išsišokimą. Gal ir nelabai norėdamas Vaidas nusileidžia ir užgesina šviesą. Pagaliau lauktas miegas, tik labai trumpai – vos 4 vlandės.

Elena (važiuojant autobusu į Karakolą)

2003.08.05

Iš tiesų, jokia dabar rugpjūčio 5 diena. Dabar – rugpjūčio 10-oji. Bet kad jau susivėlinau, tai bandysiu užpildyti šią spragą.

Man, skirtingai nei pagrindinei grupės daliai, ši diena, tiksliau rytas išaušo lėktuve Maskva-Biškekas iki Biškeko likus skristi 1,5 valandos.

Vis dar drebėjau dėl Kirgizijos vizos. Bet reikalas išsisprendė.

Iš oro uosto už 10 JAV dolerių (baisingai didelę sumą!) buvau taksi nuvežtas į autobusų stotį, kur manęs jau laukė.

Įspūdžiai, įspūdžiai, įspūdžiai.

Pasitvirtina taisyklė, kad Kirgizijoje pačiam transporto ieškoti nereikia – jis tave susiranda pats. Juolab, kai pamato žmones su tokiomis kuprinėmis.

Apie 6 val. išjudame iš Biškeko privačiu Ikarus'u. Už 180 somų (4,5\$). Kyla įtarimas, nes autobuse sėdime tik 9-iese. Bet pakeliui į Karakolą autobusas vis pasipildo naujomis keleivių partijomis.

Mintame dyniomis, vynuogėmis ir kitokiomis gėrybėmis. Vaidas dar gauna velnių nuo vairuotojo už tai, kad kojas susikėlęs ant kėdės atkaltės važiuoja. Taip... Žmonės daug piktesni ir liūdnesni nei prieš 5 metus.

Karakolas. Iškart pasiūlymai pavežėti. Tačiau kai, išsitraukęs žemėlapią parodau kur mums reikia, norinčiųjų nebelieka. Teks ieškotis patiems.

Bet pirma – registracija. Jai sugaištama maždaug 1,5 valandos ir mane, Agnę ir Eleną – likusius laukti be pasų, tai labai sujausmina.

Galų gale kartu su Jonu einame ieškoti... Ko? Lyg ir alp.lagerio, kuris turėtų būti miesto pakraštyje (kitas alp.lageris – jau kalnuose). Suradę jį, tikimės gauti transportą iki viršutinės stovyklos.

Nesurandame... Užtat randame tur.firmą, kuri mus galėtų pavežti galingu URAL'u, bet už 45\$. 22 vietų URAL'as mums per didelis, todėl moteriškė iš tur.firmos maloniai nupasakoja kaip rasti kitą firmą „Neofit“.

Ją randame. Atsirastų ir UAZ'ikas už 25\$. Bet tik rytoj ryte. Mes norime šiandien.

Toliau mus nukreipia į firmą „Yak Tours“. Jaunas vaikinukas ir moteriškė pasiūlo palaukti šefo. Mezgasi linksmas pašnekesys. Vaikinukas – kalnų gidas.

Grįžta firmos šefas, iškrapšto mums UAZ'iką už 25\$ su vairuotoju ir paprašo grįžus užsukti pas jį – žmona jo turi daug lietuvių pažįstamų.

Beje, nė vienoje tur.firmoje nepastebėjome kirgizų. „Yak Tours“ apskritai vieni ukrainiečiai. Ir dar linksmų plaučių.

Pakeliui iki autobusų stoties Volodia (vairuotojas) mus su Jonu pavaišina ledais. Greitai susimetame daiktus ir bildame į kelią.

Mano pareiga UAZ'ike – prižiūrėti, kad neišsilaistytų vynas. To darbo imuosi su pilna atsakomybe.

Prie kontrolės punkto (įvažiuojant į nacionalinį parką) Volodia išigudrina mus prakišti už rusus – taip mažiau mokėti.

Kelias ima blogėti. UAZ'ikas krypuoja, bet burzgia ir važiuoja toliau. Mergos, sulig kiekvienu kryptelėjimu žviegia, matyt patinka :)

„Džipai čia lūžta“, – sako Volodia.

O UAZ'ikas – po gamyklos nė vieno remonto neišgyvenęs. Tik va stabdžius jau reikia remontuoti.

Kai priešakyje užsimato dar prastesnis kelias, Volodia su savo padėjėju įjungia blokiruotę ir UAZ'ikas braunasi toliau. Kai kur įjungia reduktorių ir mašiniukas žviegdamas, taškydamasis purvais kyla į kalniuką.

Volodia vis nepamiršta paklausti, kaip laikosi vynas.

Prie alp.lagerio jis paaiškina, kaip išvengti 2\$ mokesčio už stovyklavietę. Tereikia toliau pasistatyti palapinę.

Pradeda lyti. Užsikuriame laužą, atsisveikiname su Volodia iki 22 dienos ir einame ryti bei parpti.

Paulius

2003.08.06

Šiandien pirmoji mūsų tikrojo žygio diena. Papusryčiavę susipakuojame kuprines ir pasiruošiamė išeiti. Naujokų tarp mūsų nėra, tad viskas vyksta sklandžiai. Apie 8 val išeinam. Kelias labai prastas, su dideliu kilimu.(;))) red. past.). Mūsų kuprinės nerealiai sunkios, juk jose visi mūsų daiktai! Turime eiti visą dieną iki vietos, kur paliksim zabroskę. Tai sunkus darbas, Paulius išmeta frazė: „alpinizm kančiajietša tam, gdie načinajieca pierietaskivanijie viešćiej“.

Taigi – mes tik pernešame savo daiktus. Tai dar ne alpinizmas ☺. Smagumas prasidės rytoj, kai palikę zabroskę eisim į...(kur ? red. past.)

Nakčiai sustojame apie 15 val.. Priėjome vietą, kur paliksim dalį maisto ir dujų „dalį sudaro didelė kuprinė ir tokio paties didumo maišas. Jų svoris maloniai nuteikia, kai pagalvoji, kad ryt nereikės to nešti ;).

Visi esam labai pavargę, lyja, greitai pasistatom palapinę ir verdam vakarienę. Likusi dienos dalis paskirta poilsiui.

Jonas

2003.08.07

Ropštis iš šilto guolio neskubėjom. Į palapinės tentą kapsėjo kapsiukas. Kai nuo gulėjimo paskaudo šonus, iškišau galvą anapus palatkės. Peizažas skaidrėja, taigi budintieji išbrido laukan. Kažkodėl tai buvau aš ir Agnė. Virimas praėjo sklandžiai ir komfortabiliai. Ir vis dėl tų primusų. Toliau rytinė rutina, šokam į vibramus ir einam. Palei upelį. Pakylam morena viršun. Mūsų vadas kažko ieško. O viršuj nieko naujo. Ir paklusniai nusileidžiam žemėn. Ir vėliai palei upelį. Po dešinei vėl morenos gūbrys. Pakylam – nusileidžiam. Ledynas visai netoli. Netoliese arkliai draugiškai žolytę rupšnoja. Idiliškas vaizdzelis. Na štai, pagaliau priėjom šiandienos paskutinį aukštyn-žemyn. Ilgai pukšėjom dangaus linkui, priėjom skaistyklą, kadangi buvom per daug nuodėmingi, gavom ilgai žirglioti žemyn. Elena sakė, kad jai išsiskyrė kibiras adrenalino. Gal ir tiesa... Statėm palatkę ant morenos. Lyginom kiek išmanydami, bet vis tiek į šonus dideli žirniai lindo. Bet anyway, miegojau šauniai. Kolegos taip pat atrodo išsimiegoję.

Norom nenorom tenka kelis štrichus brūkštelti apie ligas. Keturi serga, vienas niekuo nesiskundžia. Paulių ir Agnę kankina kalnų liga, Elena vakarais apima kančios sindromas, o man kojos raumuo nerimsta. Medikė vaistų išrašė, susitvarkys. Tiesa, dar po pietų teko apie valandą įsisupus į lietpalčius pratrūnyti. Lietaus nepagailėjo.

Vaidotas

2003.08.08

Šiandien penktadienis, diena ankstyva, žadintuvas suskamba net pusę 6. Tačiau sutarta buvo keltis 6 (pasirodo žadintuvas buvo ne tas, o laikas užstatytas liko dar nuo praėjusios dienos) Todėl budintieji Jonas su Pauliumi palaukė kito žadintuvo. Sumaitino dozę košės, laukėm kisieliaus. Jis bus. Vaidas sako- kisielius šiandie siurprizas, su viltim širdyje. Kisielius buvo, ir dar koks !!! Pasirodo Jonas bijojo trukdyti čiombę ir savo nuožiūra sudėjo krakmolą – vietoj vienos dozės – šešias. Kisielius primena klijus tapetams klijuoti, na dar su cukrumi (ir uogienės dar buvo. Red. past.)

Oras nedėkingas, po pusryčių ir dar beverdant – užsnigo. Žiauriai, todėl miegojom. Išsigiedrijo gal po dviejų valandų ir pasigirdo vado balsas. – Eisim. Ir ejom. Nedaug, nes pietavom. Jau antra diena iš eilės – krituliai. Šiandien ne lietus, o sniegas. Gavom leidimą virškinti, laukiam kol nustos. Vėl einam, kylam, šiandie mielesniu akmenynu, buvusiu kriokliu – beveik laiptukai, kur ne kur paplauti ledyno vandeniu. Pakilom iki „ skazkos“ vieta tikrai kaip iš pasakos. Čia galinga

stovyklavietė ir mes. Čia karaliai – mėlynoji palapinė centre daubos. Aplinkui akmenys, ledynai gal trys ir sneiguotos viršūnės pasimato kai debesys pasitraukia. Neapsakomas grožis, tik gaila, kad visada vakare išsigiedrija. Ir šilumėlė nelepina – visi su pūkėm ir vaidina, kad šalta. Susitaikėm su likimu, kad šandie niekur neisim. Nusprendėm, kad matosi Vaido kaip naujoko bruožai. Tik apsistojus, jis tik karstyti, karstyti. Užsikorė kažkur ant uolų, matosi mėlynas taškelis. Kiti (Elena ir Paulius) miega, ilsisi. Reikia prieš valgant pailsėti, nes nuo pietų dar neatsigavo. Sėdim kažkur 3900m. aukšty. Girdėjau nusiskundimų, kad jaučiasi sunkumas kvėpuoti. Valgyti. Nes daug košės ir kai suvalgėm Elena prisiminė: „oi pamiršau aliejaus įpilti. Vakare sakė vadas, kad užlipsim į kalniuką priešais – pasivaikščiojimas prieš miegą.

Tuoj gersim siurprizą – raminančius prieš miegą (melisos arbata – Kalėda su Romena pasistengė) Vakaras klasiškas – pagaliau atsidengė kalnai. Metėm vakarienė, užbėgom ant šlaito ir koki pusvalandį grožėjomės. Ne tas žodis. Grožėjomės. Alpome. Iki Nirvanos nedaug tetrūko, galiausiai baltą sniegą ir debesį saulė nurausvino ir pasimatė patsai Džigitas – svajonė ir artėjanti realybė. Laimei jėga nutempti prie palapinės neprireikė nė vieno ir šalta. Visi tai supranta.

Agnė

2003.08.09

Penkios valandos ryto. Mes su Vaidu keliamės budėti, greitai išlendam iš miegmaišių ir einam į lauko virtuvėlę. Pusryčius paruošiam be komplikacijų. Laužo kurti nereikia, nes esam apsistoję stovyklavietėje „skazka“ kur medžių nėra. Vietoj jų daug akmenų. Šalia auga žolė. Taigi pasinaudojom dujų balionėliais ir pusryčius patiekiam 5.30. Visi keliasi tingiai. Tik Jonas kažko nesinaudoja miego privilegija. Jis išlenda iš palapinės ankščiau. Prasideda rytinės komplikacijos. Nėra arbatžolių, Paulius tingi jas ištraukti ir prašo Vaido paieškoti žolelių kuprinėje. Vanduo jau verda, o arbatžolių, kaip nėra, taip nėra. Galiausiai Paulius, skaitydamas moralą apie tai kaip nesunku surasti arbatžoles jo kuprinėje, jas ištraukia.

Po pusryčių pradedam eiti link Gedimino Akstino viršūnės. Kuprinės lengvos, nes daiktus palikom stovyklavietėje. Eini ir džiaugies gyvenimu, aplinkui akmenys, giedras dangus ir baltos kalnų viršūnės. Pasiekę ledyną užsidedam „katukus“ ir apraišas. Visų katės krūtos – alpinistinės, tik mano turistinės.

Einam ryšiais per ledyną. Jis apsnigtas, todėl plyšių nesimato. Pasiekę Akstino papėdę sustojam, nusiimam kates, striukes, flisus ir su marškinukais bandom pasiekti viršūnę. Iš apačios ji atrodo labai stati, bet pradėjęs kopti tai užmiršti. Einu vienam ryšyje su Paulium ir Vaidu. Aš viduryje, Paulius kopia pirmas darydamas laiptelius. Eiti vienam ryšy su Paulium ir Vaidu – atsigavimas. Paulius kopia normaliu tempu, iš viršaus perspėdamas apie kliūtis, napanikuoja, o tas turbūt svarbiausia. Vaidas kopia atsargiai ir neatsilieka. Tad pamažu kylam į viršų.

Oras idealus: nėra vėjo, šviečia saulė, dangus giedras. Padarom išvadą – „oras geras, bet jo nėra“ Kopiant tenka palaukti. Taigi sėdžiu ant uolų, o aplinkui dedasi stebuklai. Aplink skaido drugeliai, mes jau viršuje, tik gaila ne ant viršūnės. Traversuojam snieguotu šlaitu ir už 20 min. Pasiekiam išsvajotą Akstino viršūnę. Visiems mums, išskyrus Paulių ji pirmoji. Stovim ant pasaulio krašto, o po kojom visas Tian Šanis.

Pradedam leistis, sniegas atitirpęs, tad vietomis tenka paslysti. Nusileidžiam greitai. Bandom pereit apsnigtą ledyną, bet aplinkui vien plyšiai. Taigi, einam kaip per minų lauką, tik pasiekę atvirą ledyną nusiraminam – pasijaučiam saugiai. Grįžtam į stovyklavietę „skazka“, pavalgom vakarienę ir sugulam į savo miegmaišius. Po kiek laiko pasigirsta keisti garsai. Jonas išbėga palapinės gelbėti maisto nuo vietinių burundukų. Ketvirta žygio diena jau baigėsi.

Elena

2003.08.10

Taigis. Jūsų malonus tarnas ištaikė akimirką (kokių 5 valandų trukmės) užpildyti spragas visuose dienoraščiuose. O jų -- bent 3.

Atidaviau skolą 08.05 dienai, dabar tęsiu apie penktąją pretendentų į alpinistus žygio dieną. Vakar tapo aišku, kad Džigitas lauks rimčiau nusiteikusių ažuoliečių. Šiandien tas tapo dar akivaizdžiau.

N-tąją kartą permodeliuoju maršrutą, adaptuoju esamai situacijai. Norėtusi dar gale žygio iki Alakulio ežero, karštųjų šaltinių pabėgėti.

Na, bet grįžkime į čia ir dabar.

O dabar tai yra 16:06 Kirgizijos laiku.

O čia -- tai nakvynvietė prie to nelemto šlaito, į kurį aukštyn žemyn lakstėme.

Sėdime su Elena, laukiame kol su užmetimu grįš Jonas, Vaidas ir Agnė. Jau darosi neramu -- jų nėra jau beveik 6 valandas.

Šiandien niekur nebeisime. Vadas patapo grupės klipata. Kojose -- dvi skylės, dar kelios pūslės. Sėdžiu apsibintavęs koją, bandau iki rytdienos kaip nors ją priversti dirbti ir nesitrinti į batą.

Na, kol kas ir nėra daugiau ką rašyti -- dangus traukiasi, tikiuosi, kad ryt kojos bus stipresnės ir gyvybingesnės.

Dabar matyt reikia parašyti kažką jausminga.

Sunku tai daryti, kai sėdi nusvilusiomis (saulėje) kojomis, sprandu ir lūpomis. Visa tai -- per tą pamiršimą, kad Tian Šanis nėra Altajus ar Kaukazas. Saulė čia griežčiau kabina.

Nors dabar sėdžiu su flisu ir drebulys ima.

O atsigręži atgal -- Ontoro upės slėnis. „Душа поет“. Gražu, įspūdinga ir beveik visai kitaip nei prieš 5 metus, keletą slėnių į vakarus nuo čia. Gal skirtumas, kad dabar vadas esu. Turiu galvoti apie grupę, daromus žingsnius.

Jooo... Kur kas geriau būti eiliniu grupės nariu. Tempiu savo skūrą į palapinę.

<...>

Grįžo užmetimo „bėgikai“. Diena taip ir nusibaigė su mintimi sunkios kuprinės.

Paulius

2003.08.11

Rytas prasidėjo anksti. Susipakavę iš zabroskės atsineštus daiktus – iškeliaujam, tikslas – pereiti Ontoro ledyną ir persiversti per Ontoro perėją. Prasidės antroji mūsų žygio dalis.

Slegiami viso mūsų maisto svorio krypuojam ledynu. Oras geras. Ledynas po truputį lėkštėja. Atrodo nesunkiai pasieksime kitą ledyno kraštą, bet kad viskas atrodytų įdomiau, dievulis pasiunčia sniegą. Viskas per pusvalandį aptemsta. Pradeda snigti. Lendam po Waterproofais. Sėdim. Laukiam. Oras lygtais pagerėja, pietaujam ant šlapio akmens. Nuotaikai pakelti ištraukiam siurprizą – RuduDu. Nuotaika pakyla, nors oras vis dar vidutiniškas. Tęsiame kelionę, prieinam kitą ledyno kraštą. Čia ledynas uždaras ir plyšiuotas. Badom jį ledkirčiais ir slidžių lazdomis. Rastus plyšius peržengiam. Jie ne tokie dideli, kad įkristume, bet ir nevisai siauri. Pagaliau pasiekiamo moreną.

Perėja nelabai aukšta, bet lipti reikia labai slenkančiu nuobirynu. Pagaliau užlipam, atsiveria vaizdas į kitą slėnį. Ten vėl ledynas. Sėdim. Ilsimės. Grožimės naujais vaizdais. Prisdarom pilną puodą ledų ir juos valgom. Ilgai užsibūti negalim, reikia skubėti į nakvynės vietą. Ji matosi nuo perėjos, bet pasieksim ją tik po poros valandų, temstant.

Jonas

2003.08.12

Išmiegojom kažkokioj kišenėj, į kurią nusileidom nuo Ontoro perėjos. Viskas būtų tvarkoj, jei nereiktų budėti. Bet šiaip taip viskas čiki-piki ir einam link Epiūros perėjos. Visą laiką sniegas arba ledas. Lėtokai mūsų penkiukei sekasi, tai pailsėt reik, tai banbonkę sugriaužti. Užsisėdėjom, ir be pietų likom. Nebuvo kada- ant šlaito sėdėjom, saulute lepinomės, o vėliau nuo šalčio dantis drebinome ir išganingos virvės iš viršaus laukėme. Kad nelabai matytūsi dantų drebėjimas, ėmėme parodijuoti dainavimą. Jėgiškiausiai gavosi bitlų yesterday. Atrodo šilčiau patapo. Perėjos šlaitas – ne juokas. Biskutį sniego ir ledas. Paulius darbuojasi iš peties, suka ledsriegius ir kabina virves. Ant šlaito kabarojomės apie keturias valandas. Pagaliau viršuj... Protarpiais užsėda šikna. Laimei neprireikė perėjos apačioj pramoktų čiuzinėjimo šlaitu pamokų: ant galvos, ant sėdimosios, žemyn galva, ant šono.

Viršuj iškapstėm griovį palapinei. Mūsų panelės verda vakarienę, Suvirstam į palapinę, džiaunam vibramus, kojines kur papuola. Visi nusikalę. Įlipta į aukščiausią šio žygio perėją. Palapinėje prasideda linksmybės: grikių košė, Jono širšių medus, chalvos gabalas, sausainiai, medus su citrina. Arbata sušildė išalusius alpinistus. Gerai.

Šaunūs vaizdeliai teko mums nuo perėjos saulei besileidžiant, š...ai kylant. Paujakas kada nors parodys ką prifotografavo. Sakė išpyškino visą juostelę...

Vaidotas

2003.08.13

Žygio vidurys. Diena prasidėjo kaip įprasta – ankstyvas rytas- 6 val.. Išeinam irgi įprastai, gal kokią 9. Bet iki to laiko spėjo ir saulė patekėjo. Leidžiamės nuo perėjos (ant jos nakvojom) ryšiais, patąsydami vieni kitus. Pasirodė ir plyšių būta po sniegu. Toliau morena. Kovojam iš visų jėgų. Apačioj, kažkur žemai žemai matosi tarp akmenų pasiklydusi upė ištekanti iš ledyno. Vadas prisėda pasitaisyti savo vargstančių kojų – persiklijuoti pleistrą. Palydi žodžiai – tai nusileiskit bent iki upės... Leidžiamės. Iš pradžių leidžiamės kartu. Akmenynas čia begalinis ir status. SU uolom. Bet aišku mes jų nematom. Jonas kažkur į viršų pradėjo lipti, tas krantas akmenų – kaip arimas pakrypęs 40 laipsnių kampu ir padidintas šimtą kartų. Ir mes juo leidžiamės. Su Elena atsiskiriam, nes mano, kad griova prieš tai buvusią leistis lengviau. Laisvas laipiojimas. Akmenys ant kojų ir galvos. Baisu. Vienoj vietoj tenka nusiimti kuprines, kad pralysti pro plyšį. Sunkiai, bet nusileidžiam. Ant uolos aukštai aukštai matom Joną, Vaidas jau apačioj „grybauja“ ir ateina pasitikti. Dalinamės įspūdžiais. Žiauru. Po to Jonui rodome kelią: mojuojam ledkirčiais ir manom, kad jis supranta.

Skalbimas, laukiam Pauliaus besileidžiančio, bet jo vis nesimato. Matau Elena kažko šaukia, priešus paaiškėja, kad ji šauksmą girdėjo, bet gal pasigirdo... Vaidas ir kažką girdėjo. Tada Jonas su Vaidu skuba į ieškojimus. Pasimuoja ledkirčiais, parėkauja, grįžta. Sakė, kad matė Paulių besirišantį apraišas su virve. Pradedam regzti teorijas, įvairiausias. Laukiam, gal pasirodys iš mūsų pusės. Deja... Valgom, laukiam. Galų gale juodas taškas, aukštai toli pamirguliavo, dingo ir vėl pasirodė. Dabar Jonas ryžtingai nusiteikęs bėga rodyti kelią. Pavyksta susišnekėti, susimuoja. Po pusvalandžio Paulius ant žemės. Be fazių. Ir praneša, kad čiut nenumirė ir ta virvė buvo tam reikalinga, kad ištrauktų save iš akmenų spąstų. Pasidžiaugėm, kad visi sveiki likom ir einam nakvynės ieškoti. Vakarienė, saldi sriuba, be krakmolo, bet ir taip skani. Pasak Elenos „šandie pati žiauriausia diena“, Iš tiesų ji buvo visiems sunki.

Agnė

2003.08.14

Šiandie po pusryčių surengėm fotosesiją, o gal greičiau huba-buba gumas reklamą. Mat vakar išpakavom Giedrės siurprizą, prie kurio buvom priedas- kramtomoji guma. Tad visi pasidalinom kramtoškes ir pasitreniravom kaip pūsti burbulus. Paulius užstatė fotoaparata ir padarė grupinę nuotraukėlę, kurią turbūt būtų galima įvardinti „kas išpūs didesnę burbulą“. Įsiamžinę prie didžiulio akmens, patraukėm link perėjos. Eidami susidūrėm su kliūtini- reikėjo pereiti sraunią upę. Atrodo kas čia yra, ėmei ir perėjai. Prasidėjo eiliniai nesklandumai. Visi jau kitoj pusėj, tik aš su Paulium priešingo. Paulius lipa viršun, aš is paskos. Galiausiai nusprendžiu grįžtu atgal. Pašaukiu Agnę, kad man paduotų lazdas, ir su Vaido pagalba atsiduriu kitoj upės pusėj. Sėdim, laukiam Pauliaus, o jis vis lipa aukštyn. Po kurio laiko jį pamatau jau persikėlusį į mūsų pusę ir nervingai metantį kepurę ant žemės. Paaiškėjo, kad jo lazdas nuplukdė. Pauliaus laukėm kol jis susitvarkys kuprinę Priejus prie mūsų bandom įtikinti Paulių išdalinti mums savo svorio, bet jis tik dar labiau susinervina. Taigi grupės atmosfera netikėtai apsiniaukia. Pradedam kilti žaliu šlaitu. Saulė šviečia, eini ir grožies, dangus giedras, todėl galim matyti baltas kalnų viršūnes. Šlaitas kuriuo kylam kažkuo primena knygas apie indėnus. Mistinės jėgos vietas. Aplinkui skraido varnėnus primenantys paukščiai. Kartais žolę pakeičia uolos arba dideli akmenys, kažkaip keistai ramu, neaišku kodėl. Gal dėl žalios spalvos, gal dėl mistiškos spalvos. Grupės nuotaika pagerėjo, Paulius irgi šypsosi. Stojam pietauti. Netoli mažo krioklio. Valgom. Po to gulim. Tikras piknikas. Po pietų vėl kylam šlaitu. Vaizdai keičiasi. Einam tarsi kokie kalnų piemenys. Apie trečią valandą pasiekiam šlaito viršų. Pauliu išeina patikrinti vietovės. Mes keturiose pasiliekam. Laukiam, laukiam, jau net susinervinu – medituoju baltas viršūnes, gulim visi iškritę – mėgaujamės vasaros šiluma. Agnė nueina pasitikti Pauliaus, jie stovi dviese ir kažką tariasi. Pagaliau grįžta. Bandom išsiaiškinti kur randamės. Mane vėl aplanko bloga nuotaika. Šiandie vėl beveik niekur nenuėjome. Pagaliau išsiaiškinom kur randamės. Nusileidžiam prie upės. Šviečia saulė, o netoli - 2x2 metro ežeriukas. Savo forma primenantis kiaulės gardą. Dieną baigiam smagiom maudynėm. Viskas. Vakarienė ir miegas.

Elena

2003.08.15

Tądien, tiksliau -- tąryt (rašau taip, nes dabar jau 17-os dienos vakaras) pasukome atgal nuo Stiopkino perėjos. Tiesą sakant, taip ir liko neaišku, ar ji buvo būtent ten, kur galvojau... Ryte visi buvo pasiruošę ir pasiryžę lipti į 2A Stiopkino perėją. Tačiau kai dvi instancijos -- čiombė ir vadas nesusikalba (arba nesikalba), atsitinka taip, kad paaiškėja, jog maisto telikę 2,5 dienos, o planuojamo žygio iki užmetimo -- bent 4 dienos. Pasitariu pats su savimi -- rizikuoti nesinori. Agnė jau mažina maisto dozes... Iš esmės, išverti galima, bet nesinori.

Noriu, kad visi žinotų ir šįkart demokratiškai nuspręstų. Beveik vienbalsiai nutariama eiti atsarginiu maršrutu (ir kiek jų daug vadas atranda). Traversuojame žolėtą šlaitą atgal, Karakolo perėjos link. Peršoksime ją, paskui dar Solnce -- ir mes prie užmetimo. Planas. Tai. Yra. Mėginu su(foto)mežioti vietinį urvinį gyventoją. Kurį laiką vienas kitą smalsiai stebim. Galų gale anas pasislepia savo urvų urvelių sistemoje. Paskui ėjome šlaitu tiek, kad apsikakot buvo galima -- kojos išsilankstė pagal šlaito nuolydį. Galų gale įlindome į kažkokią „zabėgalką“. Tai buvo krūtas ledynas, ežeriukai, lyg ir reikalinga perėja. Užmigome ant ledyno. Banankt.

Paulius

2003.08.16

Keliamės labi anksti, šiandie šturmuosim Karakolo perėją, pusryčiai lovoje. Pirmiausia pilnas puodelis vakarykščio siurprizo – žele. Paskui – labai skani košė. Pavalgę griaunam palapinę ir pakuojamės daiktus. Skubame, bet išeina kaip visada: Paulius lieka pabaigti pakuotis kuprinę, o mus pasiunčia per ledyną eiti iki perėjos. Beeidami kiekvienas stengiamės akimis rasti geriausią būdą įlipti į perėją. Ji sudėtinga – 2A. Iš kart matosi, kad tiesiai neįlipsi, tektų kabarotis uolomis. Šitoj perėjos pusėj sniego visai nėra. Visiems susirinkus papėdėje pasvarstėme ar visiems geriau lipti per Karakolo perėją ar per ... Paulius nusprendžia lipti per Karakolą, nors ji atrodo ir sudėtingesnė. Viską nulemia aprašymas, kad nuo Karakolo, kitoj pusėj nusileisti lengviau. Pradedam kopti. Pirmus 10 m. Įveikiam slysdami – čia morena, o toliau Zongas nusiima kuprinę ir lipa kabinti turėklą. Likusieji slepiasi už uolų nuo krentančių akmenų, morena čia visiškai nesusigulėjusi. Dviem virvėm slystančia morena be nuotykių pasiekiam perėją. Zongas nusileidžia savo kuprinės, o mes ieškom turo. Jo nėra. Žiūrim į atsivėrusį slėnį. Ten didžiulis slėnis su galingais ledokričiais ir mažais ežeriukais lygioje dalyje. Tai ledynas ! O tikroji Karakolo perėja kitoje slėnio pusėje. Aiškiai matosi nuo šio No Name'o į kurį tik ką įlipome. Piervojie Prachoždienijie. Idomu, bet nelabai linksma. Praradome visą dieną. Vakar diena taip pat prarasta beieškant Karakolo perėjos, užvakar taip pat... Apgailestavimas, laiko nėra. Greitai pietaujame, leidžiamės žemyn. Kita perėjos pusė –

ledo ir sniego siena. Lėkštesnę perėjus dalį įvykiams ryšiais, o priėję ledą, kabiname virves. Prireikia septynių virvių, kol pasiekėme „žemę“. Jau vakaras, per ledyną skubame į kitą pusę, link tikrosios Karakolo perėjus. Čia nakvosime.

Jonas

2003.08.17

Pilnatvės diena, išskyrus vado valandėlę savo pietums, kur nuo vakar liko. Prasidėjo visokie bumbesiai – bruzdesiai. Bet šiaip šauni diovkė. Baigiam nusileidinėti nuo „Solnca“ perėjus. Va, jonas ir Agnė jau apačioje, Elena tolsta papėdėje, o aš su Paulium žiopsom į tamsėjantį dangų. O, keturi alpiakai su keturiom galūnėm nuo Epiūro perėjus leidžiasi...

Pasilipta ant dviejų perėjų: Karakolo ir Solncos. Neapleidžia mintis, kad iš kalnų jau išeinam. Nakvynės vietoje palikome akiniuotą ledyną vandeningomis akimis. Iš viršaus tarsi žvynais nusėtas, o kai po kojom jau girgžda ant ledyno išmėtyta morena, galva sukasi 360 laipsnių su noru išžvalgyti kiekvieną ežeriūkštį.

Ant Karakolo perėjus užsiropštėm kotais visai be pastangų. Pakilom- pasėdėjom- nusileidom. Saldūs dalykai viršuj pasaldino skrandį ir gyvenimą. Nusileidimui pritaikėm turbo planą: iki ledyno apačios per pusvalandį. Prireikė kačių. Iki saulės perėjus teko kilti ryšiais ir mušant sniege pėdas. Pati perėja pats gryniausias smulkus nuobirynas. Pakilimas bjaurus, kiekvienas paleistas akmuo skrenda kolegos linkui. Visi pro šalį, laimei. Atradau naują malonumą leistis pieskute nuo perėjus. Labai greitai ir patogiai. Elena su Agne minėjo, kad joms nelabai patiko. Neesmė ;]

Vakarienę valgėm palapinėje, bo dangaus grasinimai realizavosi – ėmė vandeniui taškytis. Vaikinams gerai šįvakar, nė vienas nebudi, tad tereikėjo suvirinti palatkėn ir laukti karštos košės, arbatėlės, bei palydytų merginų veidų ;)

Čia radom paslėptą zabroskę – truputis extra svorio i palengvėjusią kuprą. Kad neužsimirštumėm.

Vaidotas

2003.08.18

Pirmadienis. Diena įspūdinga. Nuotaikom ir taip toliau. Kilom į perėją ledynu, tuo kuriuo jau kartą leidomės. Perėja taip pat jau čiupinėta. Nedidelis nuomonių nesutapimas, bet perėją vis dėlto radom. Siurprizai keli iš eilės. Lazdynų riešutai šokolade, šokantys guminukai, razinos glazūroj, žemės riešutai glazūroj. Persivalgom. Leidžiamės įrančia morena, nes mus kažkas vejasi, keturiose. Nusileidus šviežias sniegas, bet ledų, šiukštu, nebus. Susirišę virve, penkiese patraukiam žemyn tyrinėdami plyšius. Anot vado – vaikų darželis. Todėl einam tvarkingai, neišsidirbinėdami. Pietūs. Kažkam pašvinkę porai nepatinka, sūrio mainai kaip visada, vėjas ir šaltas uogienės gėralas, praturtintas vitaminais. Apsimetam, kad skanu.

Pagaliau pasiveja tie keturi. Jie alpekai – „arkliai“. Bandė į Albatrosą įkopti, bet nepavyko, dar tiksi Džigitą paimti. Po šito susitikimo vėl ginčai tarp priešingos lyties atstovų. Vieni teigia – ten buvo užsienietis arabas, kiti – visai ne, jis tik šiaip skarmalą užsimetęs, kad nenudegtų kaklo.

Pagaliau ginčai išsirutulioja iki tokio lygio – ar L.Kulakauskas dailidė. Žinoma – ne, teigia moteriška giminė. Vyriška abejoja.

Šalta, vėjas, šlapios kojos, bėgam į priekį, o čia ir prasidėjo. Einam susimąstę morena, Jonas, Elena, šalia Vaidas, Pauliaus kažkur nesimato ir kaip žaibas iš giedro dangaus – „priviet“ !! Grupė maskviečių (jų keturiolika), eina kaip ufonautai, kas su šilkiniais vaivorykštės spalvos bachilais, kas su bachilais – getom, lazdas nešasi kaip antenas, vienas su geltonu kombinezonu ir kapišonu, visi su šalmais. Su Elena mirštam iš juoko. Baisu, persigandom, net ir dusti pradėjom, oį sunku atsikelti ir eiti. Juokas neatsikabina. Dar pusdienį mums ufonautai vaidenasi, pasibaigus morenai – ledynas. Upeliūkščiai ledo vagose. Įveikiam, bijom, kad tai jau paskutinis ledas, kurį mes matom. Gal ledų..? O gal geriau vėliau kakava arba šaukštais kondenspienį iškabinsiu. Bet vis dėlto Vaidas griebiasi puodo, ledkirčio – ir į medžioklę. Daromės atskirai – ne, kartu, į bendrą! Spirito, nereikia – kur jau, REIKIA ! Nenoriu, sugirdysim, mat karalaitė ant ledo atsirado. Ledai – tikraja prasme ledo gabaliukai piene. Bet pakankamai skanu. Nes valgyt norisi ir vis dar neduodam ramybės vadui kvailais klausimais (neišsimokėsime somais juk) – iki kur šiandien eisim. Atsakymo vis nėra. Turbūt eisim tiek kiek reikės. Takelis per moreną, paupiu, grupė turistų naujų. Užbėgam pasiimti ragų, vieta graži, svogūnų daug, gal čia gyvenam ? Ne, iki zabroskės, nesvarbu, kad jau temsta. Ašaros. Galiausiai susitaikom su likimu ir bėgam ten. Vakarienei makaronai su įdaru – špinatu. Diena ilga ir daug nuėjom, pavargom. Persivalgom riešutų ir miegot. Ryte laukia kelias žemyn į karštus šaltinius.

Agnė

2003.08.19

Žygis kaip jau ir baigėsi, tad nuo šiandien turim poilsiauką, bandom pasiekti karštuosius šaltinius, tik su tokiu mūsų tempu neaišku ką mes pasieksim. Einam, o po to ilsimės, ilsimės ir dar kartą ilsimės. Eidami sutinkam daug žmonių, visi leidžiasi į alplagerį, link turistų ir alpinistų centriuko. Sutiktieji žmonės palieka linksmų išpūdžių. Pvz.: eina mergina su maudomuoju ir kuprine – turbūt maudosi. Sunku išlikti tolerantišku išvydus šį vaizdelį, pradėdau juoktis. Taip pat sutikom senukų grupę iš Izraelio. Jų gidas jaunas bernuželis mums papasakojo, kad senukams kiekvieną rytą reikia šilto vandens... Be nuolat sutinkamų žmonių mums lydi aukštos eglės. Mes einam, o jos tarsi iš paskos nebyliai stebi mus. O keliaujam palikdami baltas viršūnes, moreną, kuri kartais taip užknisdavo, einam į žalią slėnį, pas mistines Tian Šanio egles. Pietaujame taip pat apsupti tų pačių stebuklingų eglių.

Vėl einam. Agnei pasidaro bloga. Ji apsinuodijo. Galbūt česnakais. Po pietų pasiekiam alp. lagerį. Čia paliekam daiktus, nusiperkam airano ir lipioškių. Airanas prarūgęs, bet kvapas geras, laukiam, tik nežinau ko..., gal vėl ilsimės. Aplankom vietinį tualetą. Ant kurio grindų paliktas užrašas – LIETUVA. Nepagarba mūsų kraštui. Moralas: turbūt šiam gražiam žodžiui ne vieta tualeta, bet matyt kažkam pasirodė kitaip. Pasėdėję gal kokias 2 valandas alp. lagerio teritorijoje, pereinam upę ir pasistatom palapinę. Tik gaila, kad mūsų stovyklavietė pavirtus tualetų aikštele. Aplinkui primėtyta tualetinio popieriaus, sklinda nemalonus kvapas.

Nepaisant to, turim įdomius kaimynus. Vaidas užmezga su jais kontaktą, pasirodo šie keistuoliai keliauja po pasaulį jau nuo sausio mėnesio. Pakalbėję apie savo kaimynus bandom virti vakariene, tik gaila, kad nėra norinčių. Geriam arbatą, po to kažkokiu būdu įveikiam sojų dribsnių sriubą. Po vakarienės paliekame savo virtuvę – tualetą ir pasitraukiam ilsėtis į palapinę.

kuri saugo ne tik nuo šalto oro, bei nuo nepageidaujamų kritulių, bet ir nuo šlykštaus kvapo sklindančio iš po akmenų. Visa laimė, kad vėjo nėra. Tai net nepajuntam buvimo tualetu teritorijoje trūkumo.

Elena

2003.08.20

Kaip didis metraštininkas dabar sėdžiu prie spingsulės, sugrubusiomis rankomis bandau suraityti raides, kurios turėtų susijungti į žodžius, o šie -- į sakinius, pasakojimą apie šios dienos įvykius.

Lauke pupsi puodas ant primuso. Jame -- košė, kurią netrukus priglobs mūsų skrandžiai ir pilvai.

Priešpaskutinė žygio diena eina link pabaigos.

Pindime kvapus jau surinkusioje palapinėje ant Alakulio ežero kranto. Norėjome nueiti iki Altyn Arašano karštųjų versmių. Gal pavyks į panašius šaltinius nuvykti poryt mašina. Nors žemėlapiai rodo, kad tokių laukinių šaltinių -- nedaug.

Užlipome šiandien tik iki ežero, o ten praeinantys gidai su grupėmis paaiškino, kad spėti iki ten (Altyn Arašano versmių) ir grįžti atgal -- labai sunku. O ir kam bėgti vien tam, kad nubėgti ir parbėgti.

Blogai...

Paulius

2003.08.21

Pabudom vėlai. Kėlėmės dar vėliau. Juk šiandien oras nekoks. Visą naktį lijo, tik į rytą prasiblaivė. Budintys išverda pusryčius. Tingiai keliamės juos valgyti. Pusryčiai skanūs: košė su sūriu. Paskutiniai maisto rezervai ☺. Vos pavalgys lietus vėl suveja mus į palapinę. Vienas po kito sumingam "karštuosiuose miegmaišiuose". Pabundam po kelių valandų. Vis dar lija. Iš neturėjimo ką veikti imam dainuoti. Išdainavus visą mūsų repertuarą lyti nustoja. Agnė išeina į lauką apsidairyti ir grįžta su idėja: "Davai išsiverdam svogūnieneš!!" Svogūnai auga čia pat, pievoje, kur stovi mūsų palapinė. Ne patys geriausi, bet vis dėlto. Prišienaujam jų visą puodą. Vėl pradeda lyti, tad sulendam į palapinę ir imam juos piaustyti. Staiga durų uždangalas pakyla ir išgirstam "Priviet!". Su mumi nori pabendraut kažkoks vaikinukas. Įsišnekam. Pasirodo jis iš Jakaterinburgo kūno kultūros instituto. Studijuoja alpinizma. Apačioje, bazinėje stovykloje, stovi visas alplageris iš Jakaterinburgo. Studentai, prižiūrimi instruktorių, atlikinėja praktiką. Šiandien jam "dniovkė" todėl sugalvojo užlipti iki ežero. Praplepam su juo porą valandų. Į tą kartą išverda svogūniene. Kviečiam jį pavalgyti su mumis, bet jam būtina iki aų.00 sugrįžti į "bazę".

Į svogūniene kimbam entuziastingai, bet vos įveikiam po vieną puodelį. Ji labai riebi. Laukia lija, todėl pavalgę vėl krentam padrybsoti. Gulim užsikloję miegmaišiais. Staiga, nežinia iš kur, kyla "Oro pavojus". Jis toks baisus, kad net akis graužia. Visi tuoj pat iškiša galvas į lauką. Kaltų

neatsiranda, bet visiem aišku, kad tai dėl svogūnienės. Juokiamės iš tokios situacijos. Visą popietę lija. Nustoja tik į vakarą. Vakarienę verdam jau prieblandoje. Valgom visai sutemus. Ištraukiam paskutinį siurpraizą. Tai – Nesquick.

Prieš miegą Paulius nori padaryti “meną”: nufotografuoti iš vidaus apšviestą palapinę visiškoje tamsoje. Tam reikalingi padėjėjai. Aš laiku palapinėje degančią žvakę, o Vaidas laksto aplinkui ir su Petzl’iu apšviečia aplinką. Viskas pavyko, tik staiga Paulius sušunka “Ei! Lyskit laukan! Žiūrėkit kas skrenda!”. Viens per kitą lendam iš palapinės. Tolumoje, tarp dviejų viršūnių, aiškiai matosi kažkoks šviesulys, gerokai ryškesnis už bet kurią žvaigždę. Jis aiškiai juda horizontaliai, bet ne į vieną pusę, o kada kur sugalvojęs.... Taip pat keičiasi ir jo ryškumas: tai pašviesėja, tai prigęsta... Tikras NSO! Agnė įsitikinusi, kad tai kamuolinis žaibas. Kiti neskuba reikšti savo nuomonės, bet visi sutinka, geriau tai būtų kamuolinis žaibas, negu kokia žalių žmogeliukų lėkštė.

Mums taip bespoksant dangų aptraukia debesys. Šviesulys dingsta iš akių. Pradeda žaibuoti ir lyti. Sulendam į palapinę ir pasistengiam greičiau užmigti. Rytoj mūsų laukia kelias žemyn.

Jonas

2003.08.22

Tai va, iškišam nosis iš suvirškintais svogūnų laiškais prisigėrusios palapinės, paskubomis pavalgom, paskubom pavalgom. Kuriems ne kuriems pusryčiai sotesni buvo, bo kurių ne kurių kolegų skrandžiai neatlaikė perkrovų. Paskutinį kartą atsigręžem į kalnų ežeriukštį ir pasileidome keturiuose žemyn į alp. lagerį, užsipirkom lipioškių su airanu ir pienu. Laukiam Volodės, transporto į Karakolą. Sulaukiam ir sklandžiai nuriedam iki miesto. Parko glavniausias patarė ragus palikti parke, Bet kadangi mūsų esma dratagalvių, tai ragus pasiėmėm. Naujausiomis žiniomis Paujakui tai visai neblogai kainavo. Vienas mūsų noras- buvo pasivažinėti iki mineralinių šaltinių medžių pavėsyje. Volodia žinojo tik mineralinius šaltinius. Karštas vanduo bėga iš kairio krano, vėsesnis iš dešinio. Vonia užkemšama gumos plokšte. Mūsų panikės patyrė kultūrinį šoką. Pasireiškę negalavimai – pusvalandis žavaus krykštavimo. O šiaip tai, šauniai papindėjom karštoj vonioj, užsimineralizavome.

Dėl nakvynės susitarėm su ta pačia turizmo firma. Vieta palatkei– 50 somų. Bet vakarop Valentinas parodė kambarėlį už tą pačią kainą. Kaip litovcam. Litovcai čia turi kokį tai inpinga statusą Valentino akyse. Iki galo taip ir nesupratom kame čia šuo pakasniotas.

Vakarop extrym filmą paveizėjom apie maskviečių pasiplaukiojimą katamaranais. Tragiška ir dratagalviška odisėja. SusipAžinom su vietiniais gidais. Dar didesni dratagalviai nei mes. Vakaras originalus, bet nevirškinami pomidorai man ko tais ramybės nedavė, o šiaip miego norėjosi. Miegojosi visai gerai. Laukiam rytinio autiko į Biškeką.

Vaidotas

2003.08.23

Šiandien ilga diena. Kėlėm anksti – 5 val. Atsisveikinam su Valentinu, davė savo vizitkę, dar savo paslaugas pasiūlė ateinančioms kartoms – jei reikės leidimų ir t.t. Vos ne bėgte skubam į “aftovokzal’a”. Pataikom tiesiai į autobusą. Visuomeninį, bet mums tiks. O po to svaiginančios 10 valandų kelionės. Iš pradžių miegas. Vėliau – prisigrūdęs autobusas žmonių. Ir karšta. Tik Vaidas su Paulium sėdi dviese. Kiti išsimėtę. Pro langą - jau matyti vaizdai: ežeras, uolos, kalnai, kibirai abrikosų, bet vis tiek gražu. Viena stotelė – bobutės su kulkutėm, prabėgam tualetus, kam reikia, ir toliau į guminį autobusą.

Biškeke – persivalgymo atrakcijos. Bazare paulius perka prieskonius. Vaidas ir Elena pasilieka “seksodrome” (taip vadinome savo žaliajį viešbučio kambarį). Tačiau sugrįžus pasiimti pamirštų baksų – jų jau nebėra! O bazare - valgėm! Iš pradžių mantų, po to perkam vakarienę (desertinę) – dynę, arbūzą, vynuoges, oi, oi, oi .. ☺. Po to Lagman (sriuba vietinė, gera). Namu į savogastinica. Internetas suvilioja. Naktinis dirba nuo 8 vakaro iki 8 ryto. Laukiam Pauliaus, valgom ledus ir eilinį kartą persivalgom.

Ateina taksistas, išsiveža Paulių. Iki pilnos laimės trūksta šokolado. Naktavojam. Gerai, kad kioskas dirba visą parą. Tik pabelsti reikia. Mums nesunku. Labanaktis.

Agnė

2003.08.24

9 valandos ryto. Tingiai keliamės, mat vakar miegot nuėjom tik po vidurnakčio.

10 valandą pasirodo Aleksiejus, istorikas gyvenantis Biškeke. Šiandien jis bus mūsų gidas.

Apsilankom istorijos muziejuje. Aleksandras mums įdomiai papasakoja apie Kirgizijos gyventojus – apie arabų ir kinų kovas Biškeke.

Po ekskursijos muziejuje nuėjom į kartografijos institutą, kuris sekmadienį nedirbo.. Šalia jo yra turkų supermarketas, taigi nusprendėme pažiūrėti, kuo Biškeko parduotuvė gali mus nustebinti. Viskas kaip Lietuvoje tik kainos truputį mažesnės.

Dabar Aleksiejus mus veda į geriausią Biškeko restoraną. Einam plačiom gatvėm apsodintom medžiais. Pakeliui sustojam prie miesto universiteto, kurio fasadą puošia didžiulė mozaika, primenanti impresionistų paveikslus.

Pagaliau prieinam, ilgai lauktą, restoraną. Užsisakomvietinio maisto: plovo, sauso ir kepto lagmano, šašlykų. Persivalgom.. ☺

Vėl einam. Aleksiejus mus palydi į Ošo turgų. Užtinkam pyragėlių parduotuvę. Vėl prisiperkam visokio gėrio – iranietišku pyragėlių.

Prieinam turgų. Agnė įsigija išsvajotas kazachiškas tapkes. Džiaugiasi. Prisiperkam suvenyrų.

Vakare nuėjom į barą. Nors alaus negeriu, bet vistiek buvo įdomu. Aleksiejus pripasakojo įdomių istorijų apie, kirgizų vestuvių papročius. Po alaus vakarėlio sugrįžom į žaliajį viešbučio kambarėlį. Mūsų laukė kaimynai iš Maskvos. Tokie pagyvenę alpinistai. Atsidarę savo kambario duris visą vakarą mums leido pasiklausyti radijos.

Vaidas su Jonu nuėjo į interneto kavinę. Grįžę papasakojo, kad Pauliui su ragais nepasisekė. Gudrieji kirgizai rado ragus. Tokiomis žiniomis ir baigiam savo dienele.

Elena

2003.08.25

Šiandien paskutinė mūsų diena Kirgizijoje. 13.25 vietos laiku išvažiuojam į Maskvą. Nuo pat ryto skubam susitvarkyti paskutinius reikalus Biškeke. Pirmiausia važiuojam į turgų ir nusiperkam prieskonių ir suvenyrų. Vėliau norim nuvažiuoti į žemėlapių parduotuvę, bet, pasirodo, žymėdamas vietą žemėlapyje Aleksiejus apsiriko per pora kvartalų. Sugaištam valandą, bet pagaliau ją randam. Apsipirkę žemėlapių tariamės ar spėsime nueiti pavalgyti į kavinę kurioje vakar pietavom. Išeiti randam greitai: sėdam į taksį, sumokam svaiginančius 30 somų, ir, kaip tikri buožės, nušvilpiam į geriausią miesto kavinę, kurioje dažnai pietauja vietiniai deputatai ☺ Čia greitai užsisakome, mums jau pažįstamų patiekalų už bendrą 211s sumą. Esam labai patenkinti patiekalų kokybe už tokią kainą (apie 4Lt kiekvienam ☺). Pavalgę sėdam į kitą taksį, ir, dabar jau už 60 somų, parlekiam į savo viešbutuką. Lieka pusantros valandos iki traukinio. Valio! Savo išsiruošimo grafiką pasivijom! Greit kraunamės daigtus ir ruošiamės išvykti. Tik staiga, koridoriuje, kažkas mus sveikina “Laba diena!”. Tai mūsų viešbučio kaimynai iš gretimo kambario! Jie alpinistai. Tai matosi iš jų kuprinių ir prie jų pririštos įrangos. Užeina pakalbėti. Pasirodo vienas iš jų – buvęs orientacininkas! Jam dažnai teko dalyvauti čempionatuose Lietuvoje. Rusišku akcentu jis vardina Lietuvos vietovių pavadinimus. Mūsų merginos, orientacininkės, sužavėtos ☺. Jie tuo pačiu traukiniu važiuos į Maskvą.

Greitai atsisveikinę su viešbučio sargu ir nuolankiai lankstydami savo aukštomis kuprinėmis prieš kiekvieną staktą, išeinam į stotį. Ji čia pat. Traukinys jau stovi, o aplink – minia žmonių. Susirandam savo vagoną ir vietas. Šiektiek apsitvarkę sukrentam pailsėti. Visi išvargę nuo įspūdžių. Po poros valandų visus pažadina palydovas “Prigotovtie posporta!”. Pasienis. Drebam dėl muitinės kontrolės, nes kiekvienas vežam po kalnų ožio ragą. Baimės akys didelės, bet viskas baigiasi laimingai ☺.

Naktį, traukiniui sustojus eilinėje stotelėje, prasideda didžiulė prekyba dynėmis. Kiekvienas keleivis perka bent po dvi, o palydovai perka ištaisais vežimais! Visos laisvos vagono erdvės užpildomos dyniomis! Ryte traukinys atrodo įspudingai!

Jonas

2003.08.26

Apturėjom dieną turiningą skrandžio turinio prasme. Asortimentas gana turtingas, pradedant pora dynių (ant trijų galvų) ir arbūzu, baigiant lipioškėmis ir kumyžu. Nors ir po Biškeko, bet tikrai buvom išbadėję. Ūmi liga – skrandžio nepakankamumas. Esama ir kito ekstremumo, taip vadinamo overloading'o. Iš to kyla įvairiausi nesklandumai su valgymo funkcija, bet juk angliukai ir virškinimo prastovos puikiausias vaistas nuo šių negalavimų. Gėrėm kibirais mineralką, nes už lango žiauriai kaitino saulė. Bandžiau kojas iškišti pro langą, bet ten pasivaideno dar karščiau nei traukinyje. Saulė kepina, o vėjas nespėja aušinti. Gulėjom ir prakaitavom. Užsipirkom vilnionių kojinių kuokštą. Kazachišką žuvį be pavadinimo degustavom. Antras egzempliorius pasirodė mažumėle persūdytas. Aj, bet suėjo kaip už gera.

Traukinyje ir už lango vyksta intesyvus turgus. Nepavargstančios moteriškės su mineralkos maišais. Apskritai paėmus – tai gana patogiu, tik per dieną išgrįsta tos pačios jų giesmės.

Pliausku traukiny – tiršta. Pas mus pora apturėjom, viena moteriška greitai vieton atvažiavo, o bachūras išsigando mūsų grėsmingų žvilgsnių ir pats pabėgo. Naktį Jonas užsipirko dynių papigiai. ~3 val. nakties, vyko traukinio pakrovimas vagonais dynių. Jonas pasidavė pagundai ir tris pargabeno. Nu ir gerai.

Vakare užsiiminėjom dainavimu. Išgiedojom visą repertuarą. Ir alaus buvo ir turchano.

Vaidotas

2003.08.27

O traukinį, o traukinį... Tu mums jau nusibodai! Laukiame kazachu muitinės. Nesuliukėm, todėl ir antspaudą negavom. Vadinasi ir iš Kasachijos neišvažiuojame. Darė "kratą" – paklausėm ar nevažiam narkotikų sprogstamų daiktų. Čia ant Rusijos-Kasachijos sienos užsimanė vieną kuprinę iškraustyti. Bet po kelių minučių apsigalvojo. Taip kad ragai iki šiol laimingai vežami. Valgėm dynę – tryse vieną patvarkėm. Karšta. Turim svečių kaimynę su dviem išdykusiais vaikais. Ruseliai, bet bilietu negavo.

Tiesa, dar ant sienos reikalavo privalomo draudimo. Mes savo turim. Bet nelabai patiko jis draudimo agentei, mat ji angliškai nemoka. Vienaip ar kitaip – tiko.

Vaidas visą dieną, be perstojo, miega antrame aukšte. Net valgyti nenulipa. Matyt labai rimtai dvasinį gyvenimą pradėjo gyventi. Miegam ir mes, nes ką daugiau veikti?

Valgom saldinius. Dar kažką valgėm.

Sustojimas ilgas – Samara. Perkam valgyti. Vaikinai nusiperka išsvajotos dešros. Sėdim kofas ant dynių susikėlę. Kažkas pavogė (nerandam) dainų žodžių. Matyt vakar nepatiko kaip dainavom. Valgom, bet kažkodėl nesigirdi "man bloga".

Tuoj eisim miegoti.

Agnė

2003.08.28

Šiandien paskutinė diena traukinyje. Visą naktį kankino šaltis, todėl beveik nemiegojome. Mūsų plackarto langas buvo atidarytas. Aš pabandžiau jį uždaryti, bet jėgų pritrūko. Atsikėliau anksti. Žiūriu, kažkaip lyg ir šilta. Pasirodo Jonas paryčiais visiems dekius parūpino. Taigi vėl imuosi kasdieninio traukinio darbo – miegu..

Atsikėlus sužinau, kad kolegų – Agnės ir Jono, skrandžiai atsirašė. Agnė guli apsiklojusi balta paklode – visai, kaip ligoninėje. Iš valgytojų draugijos liko tik Vaidas ir Aš. Pradedam pusryčiauti – Vaidui tai jau antri pusryčiai. Mandagiai pasiūlom savo kolegoms, bet jie atsisako. 5-asis vagonas gyvena įprastai. Keleiviai arba valgo arba miega arba žiūri pro langą. Prekiautojų šiandien ne daug.

Nueinu prisipilti karšto.

Elena

Žodynėlis

- Ⓜ Žopa eta, nie organ, eta sostojanija dušy
- Ⓜ Vaistai nuo nerimo
- Ⓜ Duobė – tai realiatyvus apibūdininimas
- Ⓜ Ateina Latvijos pasienietis erelio eisena ir žirgo galva
- Ⓜ Oras tai geras – tik kad jo nėra
- Ⓜ Debesys sviediniuojasi
- Ⓜ Mūsų kolektyvas chemija tik gyvas (Jono pastebėjimas)
- Ⓜ Karštieji šaltiniai = Karštieji miegmaišiai
- Ⓜ tu jo majo (Vaidoto priežodis)
- Ⓜ Kas yra brudas? – Brudas tai saldžios košės priedai.
- Ⓜ Dėl skonio nesiginčijama (bet ginčai vistiek kažkodėl kildavo
- Ⓜ Svaiginantys (pvz.: 6) somai
- Ⓜ Man bloga...! (= vemsiu) (priežodis po valgio Biškeke)
- Ⓜ Tragiško likimo rankšluostis (rankšluostis, kuriuo buvo išvalytos traukinio grindys)
- Ⓜ Jah Jaah..? (pritarimas)
- Ⓜ „-Brangioji“ (Vaidotas Jonui)